

—То сичко е тѣй; нѣ твърдѣ трудно е у васъ да ся живѣе.

—А ты мыслишь безъ никакъвъ трудъ да ся спасешъ? Неже може. Ты по добръ ся надей на владычицѣ тѣ ны, и тя ще ти помогне да минешъ невредимо сичкы тѣ искушенія.

—Кѣквы сѣ тѣ искушенія?

—Постѣпи при насъ: ще узнаешъ!

Послушникъ тѣ, кой то влѣзе въ сталъ тѣ, объяви ны че вечера та е готова и съ това прекъсена разговоръ тѣ ны. Старецъ тѣ ми ся поклони и наскоро излѣзе. Азъ отидохъ подиръ послушникъ тѣ въ игуменскѣ тѣ келія, дѣто на чакаше вечера та; софрата бѣше турена; предъ сѣкыго на софрата имаше по едно шише червено вино. Ный насѣдахме; единъ отъ присѣдствующихъ тѣ прочете молитва та, и подиръ това нацѣнахъ да подаватъ ястїе та отъ различни варены и печены съ масло травы. Ный подиръ, на мѣсто десертъ, донесохъ зелены краставици. Ный испърво сѣ смѣяхме на това, нѣ испослѣ, като забикаляхме Св. Гора, и сами чакахме за краставици като за някое лакомство.

Подиръ вечера та ны дадохъ юще по една чаша вино, и донесохъ да ся омоемъ. Послѣ това калугеры тѣ, кой то шетахъ на софрѣ тѣ, поклонихъ ся до крака та на игуменъ тѣ, цалунахъ рѣкхъ тѣ му и нацѣнахъ да дигхъ софрѣ тѣ. Азъ сѣднахъ на прозорецъ тѣ и наблюдавахъ отъ горѣ, кѣкво ся вършеше на мѣнастирскый тѣ дворъ. А тамъ по обикновеніе пѣмаше ни душа: калугеры тѣ вечеряхъ, и високо, по цѣль дворъ ся чуваше четеніе отъ едно трапезно поученіе. Нѣ, ето трапеза та ся свърши. Четыри калугера излязохъ отъ тамъ и паднахъ долу при самы тѣ врата, другы тѣ минувахъ край тяхъ, мълчаливо ся кланяхъ на лежащы тѣ. Тѣ бяхъ: трапезаръ тѣ, чтецъ тѣ и готваръ тѣ, кой то искахъ прошкхъ отъ бра-